

Pieter Allaart

Mathematics Department, University of North Texas
P.O. Box 311430, Denton, TX 76203-1430, USA
allaart@unt.edu

Column Wiskundigen in den vreemde

Once upon a time in the West

Meteen na zijn promotie in 1998 in de waarschijnlijkheidsrekening aan de Vrije Universiteit te Amsterdam vertrok Pieter Allaart naar Texas, om er nooit meer weg te gaan. Hij begon er met een aanstelling als ‘visiting assistant professor’ aan de University of North Texas en vervolgde deze met een ‘tenure track’ positie aan dezelfde universiteit. Hoe is het deze jonge wiskundige tussen de cowboys vergaan?

Toen ik promoveerde, wilde ik het liefst ver van Nederland een nieuw leven beginnen. Het telefoontje de dag na mijn promotie hielp daarbij. Mike Keane (toen nog aan het CWI) had een bezoeker uit noord-Texas, die meldde dat zijn faculteit een tijdelijke vervanger zocht voor iemand die een last-minute sabbatical genomen had. Nu had Mike een dag tevoren nog vragen gesteld bij mijn promotie: hij wist wel iemand. Enkele weken later, na een kort telefonisch sollicitatiegesprek, kon ik mij gaan opmaken voor een geheel nieuw avontuur. Texas was immers het wilde westen! Texas was cowboys en indianen, olie, Apollo 13, en natuurlijk de TV-serie Dallas.

Bij aankomst was Texas vooral een verzengende hitte. Dat bleef het ook de eerste paar weken, gedurende welke er van alles geregeld moest worden: een appartement, een bankrekening en, het belangrijkste, een Social Security Number (vergelijkbaar met het Nederlandse SoFi nummer). Zonder dit laatste kun je in Amerika weinig beginnen: zelfs de sleutel van je werkamer krijg je niet. Een gastvrije collega nam me tijdelijk in zijn huis op; een ander leende me een fiets.

Van die eerste dagen herinner ik me nog vooral de stoet van financiële adviseurs in grijze pakken, die probeerden je klandizie te winnen voor het beleggen van je pensioengeld: hiervoor zijn Amerikaanse werknemers namelijk zelf verantwoordelijk. Helaas had ik teveel andere dingen aan het hoofd: waar vraag ik een email-adres aan, hoe werkt Microsoft Windows, waarom ontbreekt de letter E in het Amerikaanse waarderingssysteem (A,B,C,D,F), en wat is in vredesnaam een ‘quiz’?

Het eerste semester had ik volledig mijn handen vol aan de twee calculuscolleges die mij toegewezen waren. Voor het eerst je eigen colleges geven, en dan ook nog eens in het Engels, was een forse omschakeling. Daarnaast werd je ook nog geacht met regelmaat huiswerk in te nemen en na te zien, en voorts diverse toetsen en korte schriftelijke overhoringen (inderdaad, de

‘quiz’) te geven net als op de middelbare school! Als docent ben je overal zelf voor verantwoordelijk. Alleen wanneer je geluk hebt, wordt je een student-assistent toegewezen die helpt met correctiewerk. Verder zijn er nauwelijks richtlijnen betreffende bijvoorbeeld de moeilijkheidsgraad van examens. Aan het begin tastte ik werkelijk in het duister, maar vrij snel werd duidelijk dat ik met mijn Nederlandse achtergrond veel te hoge verwachtingen had. Ik gaf veel lage cijfers, en kreeg slechte beoordelingen van de studenten.

Het tweede semester was nog erger: ik moest een servicecollege geven dat pure middelbare school wiskunde bleek te zijn. Ik had me nooit voorgesteld dat ik in mijn eerste baan zou moeten uitleggen hoe je een vierkantsvergelijking oplost. De studierichtingen van de studenten liepen uiteen van communicatiewetenschappen tot mode-ontwerpen. Ik wist ze niet te bereiken. (Nu, zeven jaar later, weet ik dat ik niets moet verwachten van een eerstejaars student, en er simpelweg vanuit te gaan dat deze geen breuken vereenvoudigen kan. Kan hij of zij dat wel, dan is dat een goed begin.)

Op de een of andere manier besloot de faculteit mijn tijdelijke aanstelling met een jaar te verlengen, en datzelfde gebeurde het jaar daarop nog eens. Het was een onzekere tijd met veel sollicitaties en zelfs een paar gesprekken aan andere universiteiten, maar uiteindelijk, na drie jaar tijdelijke dienst (en gestaag verbeterende onderwijsbeoordelingen), bood North Texas mij de felbegeerde ‘tenure-track’ positie aan, met de in Amerika gebruikelijke proeftijd van zes jaar. Het hielp daarbij ongetwijfeld dat mijn onderzoek weer op gang was gekomen.

Inmiddels is de proeftijd grotendeels verstreken; volgend jaar wordt beslist of ik permanent mag blijven. Volgens het faculteitshoofd zit dat wel goed, maar de beslissing moet wel goedgekeurd worden door een reeks bureaucraten op diverse niveaus. Daaronder bevindt zich de ‘Provost’, een soort adjunct-rector-magnificus met een naar Nederlandse begrippen ongekende beslissingsbevoegdheid, zelfs wanneer het gaat om disciplines waar hij in het geheel geen verstand van heeft. Deze man veroorzaakte onlangs hevige opschudding door zonder verdere uitleg en tegen het advies van de faculteiten en dekanen in een groot aantal medewerkers de permanente aanstelling te weigeren. Wat dat betreft, blijft het dus spannend tot het laatste moment.

